

РАДОВА РАДА

№ 29.

П'ятниця, 8 березня (23 лютого) 1918 року.

№ 29.

ТРОЦЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ. Драматично-артистичне товариство. УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕАТР.

Сьогодні 8-го березня (23 лютого) у п'ятницю в 8 годин вечора в театрі Тараса Шевченка **Маруся Богуславка**. 9-го Захароване коло. 10-го вистави присвячені пам'яті знаменитого Тараса Шевченка „НАЗАР СТОДОЛЯ“ др. на 3 дн. II Концерт з участю артистів київської опери. Початок в 6 год. вечора.

Олександр, ул. № 12. 2-й ГОРОДСЬКИЙ ТЕАТР **Олександр, ул. № 12.**
Український театр. Дирекція М. Садовського.
Сьогодні 8-го березня **Сава Чалий**. Істор. тр. на 5 днів і 7 од. 9-го СУСТА ком. на 4 дні. 10-го „ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ“ др. на 5 днів. Початок веч. вист. о 7 год.

Український Народний (бувчий Південний) Кооперативний Банк

Хрещатик, 27.

Приймає вкладки строчні, безстрочні і в формі біжучого рахунку як готівкою в українській і російській валюті, так і чеками на державний та приватні банки. Платить від 4 1/2 до 6% річних.

Батьки молять повідомити Київ. Фундуку № 1 — про подібність про все те, що відомо за свідч. І. Андрія Соколовського, учня VI кл. 2 україн. гімназ. без вісти проповідань без на ст. „Крути“ 16 січня с. р. і прохати як він жив дає йому допомогу. Батьки будуть поженені. 3-0451-1

Пора, Нов. Ради
повідішає шан. передплатників, що платив на газету з 1-го марта нов. ст. підписується в такім розмірі:
на 1 міс. 6 нарб.
„ 2 „ 12 нарб.
„ 3 „ 18 нарб.
10-010-7

Київ, 8 березня (23 лютого) 1918 р.
оданий ворог. Усіх захопила була свого часу широка хвиля просвітнього руху, що прокотилася по наших селах. Неможливо було не хотіти велетень-народ за віки темноти й з ентузіазмом вступав був до світла, до знання, до науки. Селяне засновували „Провітні“, одкривали школи, заводили гімназії, технічні осередки, заходились козо-народних домів. Це було на самому початку революції, коли вона виразно виявляла творчі завдання і великий розмах до звільнення не тільки тіла, але й думки людської. Та на зустріч цій чистій ясній хвилі пішла друга — темна та брудна. Большевиизм погнав цю хвилю прудко і тепер він з вістю вже доноситься в сіл. По тій „соціалізації“, тобто повноурозгарі і руїні всякої культури, заганували самі хижакські інстинкти, на гору виходять не ті, хто вперед кличе, а хто уперто хоче завернути назад, до темного животіння. Брудна хвиля заливає жемелючі огнища просвітлі, що почали були блимати до сел: вона погасить ще далі і вже саму освіту ставити по-за межами людських потреб. Зверніть увагу на листки, що були надруковані недавно в нашій газеті. В одному селі на Подоллі вся громада поставила „не читати книг і газет, бо то є затяміння буржуазією білого люду“. По інших селах на Подоллі ж такі заборонено промовляти людям, що вели досі культурну роботу: „усіх таких осіб важко залучити до буржуазії“. За читання книжок вже подекуди арештують.
Поставте ці — на щастя, ще не оповідні, але все таки жадно пожаєні — факти поруч безборонного викривлення горілки, грабіннич-

Розбираючись у тому, що я чув, бачу, що це свіже юдофобство тісно зв'язане з останніми київськими подіями. Психологія людей роздратованих проти євреїв уявляється мені такою:

Поки провадилась перепорова війна нашого уряду з большевиками, єврейські громадські органи ніби висловлювались проти большевиків, — а саме: преса єврейська, преса, яка здебільшого складається з єврейських, принаймні з походження, елементів; потім єврейське представництво в Центральній Раді, потім — громадянство. Витодило, ніби як поведеться боронити столицю України, то все місто буде на боці оборонців Києва, війську будуть допомагати морально і ділом, кругом будуть одволумні й приятелі. Що ж вийшло? Повстали арсенали! Число повстанців було відоме. І не штука було локалізувати їх в арсеналі, оточити й примусити скласти зброю. Але виявилось, що з кожним днем число ворогів росло, й головне, що вороги ці з'являлись скрізь. На козацтво, яке нічим і ніде не вловити митних мешканців, не проходило навіть істи, хоч деякі патрулі по два дні рісочки в роті не мали, на козацтво посилалися кулі з-за виступів, а балюнок з дахівок, з темних кутів. Місто обернулося в стогіння ворога. Жінки й діти провадили розвідку, проносили обложеним гурмам повстанців їжу й набої. До большевиків з наруканніми кулями червоного прапора приходила молодь і брала в руки рушницю проти українських козаків. Взяки понали в пастку: на кожному місці їх оточували вороги, а не вони ворога. Нарешті мусили втіти і Київ! Стрляв ім у спину аж до останнього маленького будинка перед Святошиним. Придивляючись до димних і гуртових ворогам бачили вони, що то все єврейська молодь — студенти, гімназисти, робітники.

Пішли з Києва. А всім їм чути прокляття, що то вели спротивували большевиків на обстріл міста, хоч пішли вони саме через те, що не хотіли, щоб місто було збите муравієвськими гарматами. І це брехня, ніби Муравйов не пустив би в роботу артилерію, як би не було в Києві українських гармат. Брехня, бо Муравйов проти революцій виставив би гармати: він сам казав, що йому треба було розпорядити місто, що бав він у високі будинки буржуї, щоб добре всіх залякати.

Прийшов неавансний большевик. Київ простався, постелився перед ним. Бачив, що прийшов розбишак і мошеник епіршич і алочинець, морперця й геалогік. А одначе власть большевика прийняв і признав. Мислю „думка в своїй відосі привітала однієї „єдиний революційний фронт“. Кричберги видавали фінансові розпорядження з їхні батьки крото Семедені спекулювали на українських грошах. Кривошеїні: які здебільшого були євреї, розстрілювали українців за те, що вони українці, а їхні батьки й брати поносили й указували, це хто з українців ховається, хто чим був за українського „патрування“. Большевики грабували буржуазію, а людині київська в виразі всіх євреїв радилі, що все-таки це не українці. Київ прийняв і признав большевицьку владу, — значить він прийняв і признав владу, аби тільки вона не була українська.

Прийшли знов козаки у Київ. Кулі ж саме? — Та вікули инше, як тільки у вороже місто. Що міське думе назвала українців „визнати“, так це ж небережний фразе геродського голови, якої дума нічим і ніде не підтримала. Ця дума тепер падає з приводу арештів большевиків: вона розпудує всякий пробний заклад, вона

валить до одної кулі звичайні нічні убивства та нечисленні необережні вчинки козаків, — вона стає в позу благородного оборонця невинних, вона, котра ні словом не оборонила невинних од большевицьких катів. Київська єврейська преса „Кіевская Мысль“ та „Посвідівія Новости“, коли ще не було ніяких підстав говорити про масові арешти й розстріли, великими літерами кричали про збрівства українського війська. А тим часом, воляки бачуть і чуять, як провадиться злісна агітація проти них, яке гадюче сицання розлягається слідом за ними, як паскудні трактують поміч нам німецького війська, називаючи нас німецькими запродавцями і разом з тим бажаючи скоріше власті німців, аби тільки не було української власті. Тим часом український уряд нічого не сказав про суд і кару большевикам, віхто їх не тягне до відповідальності, ніхто їх не шукає. А вони провадять своє й нахваляються ще нас винищити.

Так, і у нас єсть Ю. Кошубинський, Геронович, С. Касяненко. Але ж ми проти їх виступали, ми з ними воювали. А євреї? Вони мовчачь за наш прехід, вони мовчачь про всі злочинства проти нас їхніх родичів і синів, а зате галають з приводу арештів, всі убивства валять на нашу голову, агітують проти української власті, сподіваються знов російської, хоч би й большевицького уряду з тим часом не цуряться шукати заробітку од німців і коло німців...

Як бачите, це ціла система думання, і в рамках дикого жидоморства, од якого можна одмахнутися, вона не вкладається. Розбити теоретично її легко. Але вона, на жаль, загнилася в головах не тих, хто сидить і пише, а тих хто ходить і воює. Ці люди приймають факти безпосередньо і безпосередньо на них реагують. Проте вони говорять, значить з ними можна говорити. Треба говорити. Однаже коли говорять наші українські газети, то цього мало, бо ми сидимо й пишемо, а вони ходять і воюють. Коли говорять російська преса, то їй не вірять, і мають підстави не вірити: частина цієї преси мінвала шкуру тричі за останній місяць, — то на большевицький бік, то на якийсь міністий, як от був є міністий шовк: грає на всякі кольори, а який саме — не вловити, а частина — має за свій фаш підирвати репутацію українського громадянства. Міській думі віри нема, бо вона й справді поводилася хоч із большевиками неширо, хоч тепер неширо з українцями. Єврейські партії в Центральній Раді, — о, вони звичайно зроблять свої заяви, але козацтво в парламент не ходить і парламентаріїв мало поважає: там говорять, а ми, знов мовля, воюємо; там слова, а на Васильківській вулиці такі діла, що на кожному кроці оглядайся, щоб яка тебе куля національної меншости не влучила.

Єврейство ховається за думу за пресу, але безпосередньо вони тами нічого не каже. Воно не відповідає на ті обвинувачення, які йдуть з табору козаків та гуртів української інтелігенції. Адже воно має більше як 40 річних своїх організацій у Києві. Чом вони досі мовчачь, чом не протестують? Чом не заявляють, що вони теж громадяне української республіки і з усієї сили протестують, щоб хто не був посьмів і думать, що українське військо може поводитись так, як большевики. Чом вони досі не заявляти, що Кричберги, Райхштейн та Чудновські — це злочинці перед державою українською та її перед єврейським народом? Я певен, що таке слово матиме своє значіння, як певен також, що який небудь фактичний провз виразно-

Усього друкованих аркушів: На I сторінці: 2 карб. 25 коп. На IV „ „ „ 1 „ 20 коп. За 1 рядок з 1 шпальтою за кожний ряд. Особам, що шукать праці за оголоженіями найбільше як в 3 рядки з 1 шп. і руб. 20 коп. за 1 ряд. Квартал відкрити від 10-го год. дня. Ціна окремого 25 в. № у Києві В провінції і 25 в. на вокзалах

го відношення до останніх модій прояснить настрої воцтва. І такий виступ, записаний в рахунок національних відносин, матиме своє значіння.

3 газет та журналів. Що воно таке? „Боротьба“ уже вітає Центральну Раду, Змінити позицію органі пра-во-во-во есерів легко і коштує недорого.

Ми вітаємо приїзд в Київ Української Центральної Ради, як цей орган, в якому ми приймаємо як найбільшій участь, пізнаючи високо її авторитет серед мас і направляючи її роботу в тім напрямі, в якому це бажано для нашої партії і для широких трудящих мас України. Але вітаємо Центральну Раду, як ідею, як той провідний маяк українського трудячого люду, беручи в її праці як найбільшій участь, ми не закриваємо очей ні собі, ні українській демократії на її персональний склад, і на всі ці політичні обставини, які постанали тепер, визнаємо склад Центральної Ради за тимчасовий, не відповідаючи новим обставинам і тому, як найпершівніше будемо прагати її переітерувати на Українську Центральну Раду робітничу і селянську депутатів.

Словом, вітаючи Центральну Раду, як самих себе, „направляючи в напрямі“ її роботу, приймаючи її, як ідею, есері все-таки хочуть самих себе скинути і завести со-вітське владу. Як це називається: нерозум чи політична розпуста?

„Робітничя Газета“ називає по-літичний есерів поведінку „вищою авантюрою“. Зараз „Боротьба“, яка перекривалась з органом лівої есерів в орган просто есерів і Центральної Комісії партії с. р. став на позиції негідних переітерувати Центральну Раду шляхом складання з'їзду робітничого і селянського. Не анагі тільки, чи то мають стати с. р. на з'їзд, який складають большевики, чи то думать переродити складання цих з'їзді пізніше і незалежно від большевицького з'їзду. Проте лишиться фактом, що і при таких обставинах і при тенерійних умовах знаходиться партія, яка вважає можливим організувати владу, мінючи Уставові Збори...

Ще близько большевики, ще не зник переляк, — це одна причина. А друга, — всякого певного курсу есері болять, навіть свого, — а частими з'їздами можна буде все-таки зашавати великі партійні дріки.

Пора схаменутись.

Старий скептик говорить: „хоч би ще з тиждень попаяували большевики, а то люде скажуть, що є мали рай завести, так „буржуазна Рада“ не дала... Але можна за-спокійти скептика — „рай“ буде заведемо коли не „народними комісарами“ так народними міністрами. „Соціалізацію землі буде неодмінно проведено по закону Центральної Ради“ — так мовив позавчора народний міністр П. Кристюк.

Вчили, вчили та не всіх навчили, хоч по найкращому методу — предметному, показателю, — йшла большевицька наука. Націоналізували соціалізували, будинки, фабрики, заводи, банки, навіть дітей хотіли націоналізувати. Здалася, що кожний киянин уже зрозумів ету просту науку: соціалізація чужої кишені, чи то „буржуї“, чи то робітника — аби мені. Але наші міністри були по-за Київом і вони не були свідками той предметної науки. І як і раніше не можуть ніяк успіти реформами за большевиками. Комісари намуру раз, а наші міністри — два, ті — три, наші — чотири... і наші не одстають, азарт власті не дає їм змоги дочку підрахувати свої козирі, не дає змоги за партійними лозунгами (частіо тематогічними) бачити справжню жиглу, його справжній вимоги. Коли комісари не зстигли соціалізувати на Україні землі, то наші міністри хочуть зробити це Комісари зруйнували гордо, а міні-

